

Gawlowín - Stalker

Kedy už konečne pochopím, že neviem písať ? Kedy už konečne pochopím, že nie som tvorivý a vlastne vôbec nemám nápady ? A kedy už konečne odídem z redakcie ? Možno do ďalšieho zadania, ktoré nebudem môcť splniť aj keď si myslím, že toto už asi nič neprekoná. Napísať strašidelný príbeh. Moja kreativita sa v poslednej dobre pohybuje na bode mrazu. Vlastne celý život, nebudem klamať. Mohol by som rozkliknúť ikonu prehliadača, chvíľu sa predierať pomedzi literárne braky a nájsť nejaký príbeh hodný publikovania do časopisu. Avšak určite sa objaví nejaký rýpavý „všeználek“, ktorý pozná všetky creepypasty sveta a smelo napíše e-mail na adresu reakcie, v ktorom bude očierňovať autora príbehu z plagiátorstva. Dlho som rozmýšľal až som nakoniec dostal nápad za milión. Napíšem do internetového fóra otázku typu „Aký je váš najstrašidelnejší príbeh, čo sa vám kedy stal ?“ a ten najlepší príspevok jednoducho skopírujem, upravím a pošlem do redakcie. Geniálne. Presne do bodky som svoj plán zrealizoval. Rozhodol som sa, že až neskoro večer si prečítam všetky komentáre, aby zatiaľ ľudia mali čas písať a ja predstierať, že ma zaujíma škola. Večer som pripravený čítať všakovaké skvosty otvoril notebook a na počudovanie som tam našiel iba jeden príspevok. Bol veľmi dlhý a úplne jediný. Modlil som sa nech aspoň za niečo stojí a ja som ho mohol šéfredaktorovi poslať. Začal som čítať...

„Neviem či je to tak úplne strašidelné ale v poslednej dobe sa mi deje jedna vec, ktorá mi strašidelná pripadá. Nie vec teda...ale jeden človek. Hneď na úvod poviem, že som študentka kriminalistiky žijúca sama na priváte, kde je dokopy 3 a pol človeka, v hlavnom meste, kde študujem. Bývam slušný kus od domova kam sa ani nevraciam. Nemám dobrý vzťah s rodičmi kvôli výberu mojej školy. Okrem nich mám ešte kamarátov, ktorí buď ostali v mojom rodnom meste alebo sú rôzne rozlezení rôzne po celom Slovensku. V podstate som tu ostala sama okrem môjho kocúra Emany a skriptá. Aby som mala aspoň nejaký pocit socializácie chodím do rôznych podnikov...kde sa to celé začalo...Nikdy som sa nikomu neprihovorila a vytváram si umelý pocit, že som s ľuďmi. Potichu sedím a pijem kávu. Pred pár dňami mi ale po príchode domov prišla správa od súkromného čísla. Bola to fotka mňa ako sedím v kaviarni. Správu som vymazala a ignorovala celý incident. Na druhý deň som sa ako vždy pripravila a vyrazila do školy. V električke mi prišla správa a vyrušila ma z hypnotizovania ulice. Správa bola opäť zo súkromného čísla. Bola to fotka mňa zozadu ako kráčam po chodníku. Nasledovala ďalšia fotka mňa ako sedím v električke a pozerám von z okna. To už bolo priveľa a rozhodla som sa to riešiť. Po škole som sa rozhodla ísť na políciu. Po ceste mi prišla ďalšia fotka mňa ako vychádzam von z fakulty. Zrýchlila som tempo až som vyslovene utekala. Po mojom krátkom monológovi ma požiadali o dôkazy, no keď som vytiahla mobil správy boli preč. Povedali mi, že ak sa to zopakuje a budem mať dôkaz tak sa mám opäť ozvať. Rozpoltená z toho čo sa práve stalo som prišla domov a pokúšala sa z celej situácie upokojiť. Sedela som na posteli, hladkala Emanu a z celých síl som sa snažila učiť sa na blížiacu sa skúšku. Na druhý deň ráno som si našla nové správy. Tento krát to boli fotky mňa ako prechádzam okolo okna, ako vyvesujem prádlo na balkón a ako polievam rastliny. Urobila som si pár snímok obrazovky a rozhodla som sa s pripravenými dôkazmi ísť hneď ráno na políciu. Každú chvíľu som sa pozerala za seba, či ma niekto nesleduje. Pohľadom som prebodávala každého kto išiel naokolo. Tempom som skoro bežala. Bála som sa ísť hromadnou dopravou. Moja druhá návšteva polície dopadla ale rovnako ako včera. Tentokrát mi ale zmizli správy, ale snímky obrazovky, ktoré sa ale nemali ako stratiť.

Prehľadala som všetky možné zákutia môjho mobilu, no absolútne nič som nenašla. Úplne ma to vydesilo a chytila ma triaška. Poslali ma domov so slovami ako včera s dodatkom, že som unavená, že som s strese, že sa mi to len zdá. Popravde veľa som v tú noc ani nenaspala a vyzerala som veľmi zanedbane. Určite si pomysleli, že ja len na niečom fíčim a netreba ma riešiť. Po ceste domov mi opäť prišla moja fotka ako kráčam vyklepaná domov. Neotočila som sa naspäť. Vedela som, že to nemá zmysel a rozhodla sa pomoc hľadať u nejakého IT špecialistu. Nejaký blázon sa mi nejakým mne zázračným spôsobom nabúral do mobilu a teraz ma môže hrať s mojimi súbormi. Po príchode domov som ale ostala v ešte väčšom šoku. Moje skriptá boli rozhádzané, periny neustlané, šuplíky pootvorené, stolík prevrátený a v kúpeľni sa svietilo. Nebola to až taká katastrofa, ale vedela som, že to niekto bol a prehrabával sa v mojich veciach. Eman po tom všetkom pokojne spal na stoličke. Políciu, na ktorú som mala už averziu som nevolala. Radšej som upratala, zamkla dvere, zatiahla závesy a vydala som sa cez počítač hľadať môjho záchrancu. Dohodli sme sa hneď na zajtrajšku keďže som na tom trvala. Na ďalší deň po prednáške som sa mala vrátiť domov po mobil a vydať sa za pánom záchrancom. Nechala som si ho doma aby som sa zbytočne nestresovala a mala hlavu aspoň počas prednášky čistú. Všetko vlastne prebiehalo tak ako predtým a ja som myšlienku na môjho stalkera vypustila z hlavy...až pokým som teda neprišla domov a strach sa mi opäť nevrátil. Bolo to to najhoršie vyvrcholenie celého problému aké sa dalo predstaviť. Pred mojím privátom na chodníku ležal mŕtvy Eman. Hlavu mal oddelenú od tela. Pravdepodobne odrezaná. Nemohli ho zraziť a ani to nemohla byť náhoda. Ulica bola úplne prázdna a vedela som že ani na našom priváte nebude ani jednej živej duše. Rozplakal som sa tak, že som sa ani nedokázala poriadne nadýchnuť. V amoku som ho tam nechala ležať a vyrútila sa ku mne na izbu. Schytila som mobil a rútila som sa s ním dole schodmi to šialenstvo zastaviť. V tom zrazu zazvonil. Súkromné číslo. Vedela som, že na druhej strane je môj stalker. Rozhodla som sa mu odpovedať a keď tak ho uprosiť nech mi dá pokoj. Z druhej strany sa ozval tvrdý mužský prefajčený hlas...Pýtala som sa kto je, čo chce a nech ma nechá tak, lebo ho nahlásim a bude za to pykať. Ignoroval ma a povedal, že ak chcem aby sa to celé skončilo, musíme sa stretnúť...A tak teraz sedím v autobuse a cestujem na druhý koniec mesta stretnúť sa s ním. Nemám na výber. Chcem to vyriešiť úplne sama.“

Zostal som ako paralyzovaný. Počas celého čítania som mal zovreté hrdlo. Je zúfalá a nerozmýšľa. Nikto na svete predsa nemôže dobrovoľne nakrúčať úchylákovi do náruče. To je absurdné. Po dlhšom predýchaní som bol odhodlaný jej pomôcť a odpovedať jej. No len čo som klikol na príspevok zmizol. Oči som mal nalepené na obrazovke a hľadal kam sa mohol podieť. V tom sa mi ale vypol celý notebook a na obrazovke som videl už len svoju zhrozenú tvár. Snažil som sa ho znovu naštartovať ale nešlo to. Hodil som sa o operadlo kresla a rozmýšľal ako by som jej mohol pomôcť alebo aspoň poradiť. Na to čo by sa stalo, keby som nič neurobil som ani nechcel myslieť. Myšlienkovú niť mi pretrhlo vibrovanie mobilu. Asi mi došla päťka na EduPage. A asi ďalšia a ďalšia keď sa zvuk ozval ešte dvakrát. Zobral som ho do rúk a našiel som si 3 nové správy. 3 fotky. 3 fotky mňa ako sedím bezmocný pred notebookom.

Autor: Ondrej V.